

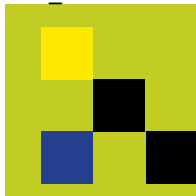
292

EL BUTLLETÍ

UNIÓN EXCURSIONISTA DE VIC octubre/novembre/desembre 2015

ÍNDEX

ÍNDEX 2

EDITORIAL 3

Terreny d'esbarjo

REPORTATGE 5

Introducció

REPORTATGE 6

Un artesenc... 1a part

100 ANYS 16

1915

AQUÍ, ARA I AHIR 17

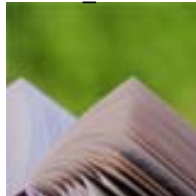

Els quatre cantons

LA FOTO 18

EL LLIBRE 20

NOTÍCES 21

AGENDA 31

Equip de redacció:

- Joan Conill (Cap de redacció)
- Albert Baucells
- Pep Fusté
- Miquel Gracià
- Marta Parés
- Xevi Roviró
- Núria Salomó
- Lluís Santanach

Col·laboren en aquest número:

Evelio Moreno: Reportatge
Ramon Orriols: La Foto
Jordi Anglada: El llibre

Casa Galadies Carrer de la Riera, 22 08500 VIC
Tel. 93 885 51 20 unioexcursionistavic.org

Disseny i impressió

Pla Valldaura Disseny SCP
Dipòsit legal B-20.126-95

Portada

La "pubilla de la Plana" a la Creu de Gurb

Foto: Pep Bisquert

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ
és responsabilitat dels seus autors

EDITORIAL

TERRENY D'ESBARJO

Renoi com passen els anys! Ja en fa més de trenta que entreno a la Creu de Gurb. Evidentment amb tants anys, ha canviat molt la fisonomia del turó, sobretot dels corriols per pujar-hi. Anys ençà, érem quatre sonats que corriem per aquells verals. Ara, és ben estrany no trobar-t'hi ningú corrent a qualsevol hora del dia o fins i tot de la nit!

Abans, pocs camins i corriols hi havia per accedir-hi. Ara, gairebé sembla un parc temàtic. Però no vull entrar a criticar si això està bé o no, senzillament em ve de gust explicar-vos el que considero que m'ha donat i el que encara em dóna aquesta muntanya al llarg de la meua vida esportiva.

Sempre hi ha algú o altre que em demana: I com és que encara no t'has cansat de pujar-hi després de tants anys? Doncs la meua resposta és, que senzillament ni m'ho he plantejat. Però el que si puc afirmar, és que m'ha donat molt a canvi de res. M'ha vist créixer, riure, estar trist i fins i tot hi he fet amics. Alguns m'han acompanyat molts anys, altres no tants. Moltes vegades hi he pujat sol, a vegades amb la família i d'altres amb una bona colla. Això sí, amb una pila de converses durant tots aquests anys intentant arreglar el món. I com no, també alguns cops reflexionant amb mi mateix.

Sol i núvols, pluja i tempestes, llamps i trons, vent i neu, fred i calor, fugint de la boira. M'agrada conivir amb tots aquests i d'altres elements que m'ofereix el turó. Per mi és l'essència de la natura, de dia o de nit, aquestes i moltes altres raons, són les que fan que no em cansi mai de pujar-hi.

I ara jo em pregunto... I qui carai hi corria per aquest verals anys enrere?

Després d'un petit treball d'investigació, puc afirmar que des de fa molts i molts anys ja

hi corria gent, però d'una altra manera. Segurament no tant lúdica com la nostra. És per això que voldria fer-vos cinc cèntims del que s'hi cuinava per aquest entorn en altres èpoques.

El nom oficial és el Turó del Castell de Gurb, però fa poc més d'un segle que una creu corona el seu cim, d'això que molta gent el conegui també com el turó de la Creu de Gurb; situat a 833 metres d'alçada, domina tota la Plana de Vic.

Hi ha constància que dalt del turó hi havia hagut un castell, d'aquí el nom. És molt probable que el castell s'erigís sobre un indret habitat des dels temps més remots de l'època ibèrica i romana. El turó acaba amb un potent rocam que fa de suport a les restes de l'edificació i en temps remots, contribuïa a la seva inexpugnabilitat.

Aquest castell, ocupava tot el cim del turó i estava format per una torre central i uns murs que l'envoltaven, una cisterna i algunes cambres per fer d'aixopluc dels qui el vigilaven. També hi havia una capella dedicada a Sant Esteve des del 1273, que encara tenia sacerdot propi fins al 1321.

El castell era propietat dels senyors de Queralt (Senyors del Castell de Gurb), però no hi residien. Tenien una casa a Sant Andreu de Gurb i una altra a Vic, d'aquí el nom del Pont de Queralt, que uneix la ciutat de Vic amb el barri de "la Calla".

El castell només era habitat per guardians i era defensat per homes del terme, que hi feien vigilància per torns en èpoques de perills i el defensaven o s'hi refugiaven si la situació ho requeria.

Tornant als nostres temps, moltes creences populars asseguren encara que hi ha una mina que va des del castell de Gurb fins a Mont-rà. D'altres en canvi, diuen que va fins als Felius. Arribi allà on arribi, la mina deuria ser feta en temps dels moros, igual que el castell i servia per anar d'un lloc a l'altre, però sobretot per escapar-se quan hi havia problemes de setges. Encara diuen que hi ha trossos ensorrats que no es poden fer servir, tot i que sembla que durant la Guerra Civil, encara s'hi va amagar gent.

Sigui com sigui, crec que no em cansaré mai d'anar-hi a entrenar. Sempre serà el meu terreny d'esbarjo.

Pep Bisquert
President de la Unió Excursionista de Vic

REPORTATGE

Introducció

No volia publicar aquest article tan interessant del Camí de Sant Jaume, sense parlar prèviament del seu protagonista, en Jaume Gibert.

En Jaume, conegut durant la seva vida laboral, com a un excel·lent artesà del cava a Artés, ha estat sempre un gran amant de l'art i de l'excursionisme en general. Bon coneixedor del Pirineu i de la geografia catalana, ha set un magnífic col·laborador durant els 25 anys de sortides col·lectives de Senders, durant els quals ens ha preparat o proposat més d'una cinquantena d'excursions.

Però el principal motiu, pel qual el seu amic Evelio Moreno, doctorat en Filosofia, va escriure aquest article sobre el Camí de Sant Jaume, va ser per la quantitat de vegades que en Jaume l'havia recorregut, sortint en més d'una ocasió, des del portal de casa seva.

Quan en Jaume tornava de cada "Camiño", l'Evelio, una persona amb una salut molt delicada, esperava amb il·lusió aquell llibre que el seu amic li portava, les anècdotes que li explicava o les

experiències viscudes per en Jaume amb els personatges amb qui havia compartit la pols del camí. L'Evelio, s'identificava amb en Jaume, com si fos ell qui caminés sobre el terreny. Abans de morir però, va escriure aquest magnífic article anomenat "Un artesenc al Camí de Sant Jaume", que va ser publicat per la revista local L'Artesenc l'any 2010 i que avui reproduïm.

Joan Conill-Vic

UN ARTESENC AL CAMÍ DE SANT JAUME (Primera part)

La història del “*Camiño de Santiago*” és la història d’un mite, que data els seus orígens al segle XI, quan el camí era recorregut per persones de totes les edats, de totes les creences i de tot el món. Al segle XIIè, el papa Alexandre III va concedir a Santiago de Compostela el privilegi jubileu, equiparant la ciutat amb Roma o Jerusalem. Abans de la història, però, hom troba la llegenda: segons aquesta, l’Apòstol Sant Jaume va morir decapitat per Herodes Agripa; però el seu cap no va caure a terra, sinó que va restar fortament subjecte entre els braços. Els seus deixebles el van recollir i van traslladar les despulles en una nau, des de Jerusalem fins a Galícia, al port d’Iria Flavia. Allí, un carro tirat per braus el van portar terra endins, on es va construir una tomba i un altar. La memòria es perd a les bromes de l’oblit fins que, al primer terç del segle IXè, un pastor de nom Pelai creu veure el llum d’un estel assenyalant el cim del món Libradón, i el Bisbe Teodomir descobreix el sepulcre amb les relíquies de l’Apòstol. Aleshores, un himne invocava ja Sant Jaume com

“Cap refulgent d’Hispania”. El “*Liber Sancti Jacobi*”, més conegut com el “*Codex Calixtinus*”, va ser escrit al segle XII per Aymeric Picaud (l’atribució de l’autoria al Papa Calixt s’ha demostrat falsa), i és el document fonamental del culte jacobeu, que ha estat conservat a la Catedral compostel·lana durant més de vuit segles, fins al punt que el seu origen és anterior a l’erecció del Pòrtic de la Glòria. És tingut per la primera guia turística del Camí.

Sortint de Puente la Reina. El pont romànic sobre el riu Arga.

El *Codex* és un florilegi de la vida, fets, miracles i llegendes de la ruta jacobiana atribuïts a l’Apòstol; el llibre V conté referències als camins que porten a Santiago, així com recomanacions dels santuaris que cal visitar. La *Chanson de Roland* atribueix a Carlemany la creació d’un “Camí”. Durant l’Edat Mitja, els joglars que pelegrinaven van escampar arreu d’Europa la difusió de poemes èpics occitans, gallecs, lusitans i castellans. Un bon exemple d’aquesta literatura eclèctica, feta d’històries d’amors, gestes bèl·liques de sants, miracles inversemblants i llegendes èpiques vinculades als pelegrinatges del Camí són els “*Milagros de Nuestra Señora*” de Gonzalo de Berceo, les “*Cantigas*” de Alfonso X, i el “*Libro de buen amor*”, del Arcipreste de Hita. A partir del segle XIVè, però, amb el flagell de la pesta negra, les peregrinacions i la literatura que generaven van entrar en crisi, i al Segle d’Or només trobem “*La Romera de Santiago*” de Tirso de Molina i, més tard, un relat de Diego Torres de Villarroel.

Travessant l'ampla Castella.

Els Camins del Camí

La geografia del Camí mostra un mapa d'Europa ple d'itineraris que conflueixen, com les venes i les artèries secundàries d'un organisme viu, cercant els conductes principals fins arribar al cor; un sistema capil·lar de vies, de traçat racional, travessa les contrades del continent europeu de nord a sud, de l'est a l'oest, en direcció als Pirineus i, després, a Finisterre. Goethe va dir que *"Europa es va fer peregrinant a Compostela"*, al voltant dels camins a Roma i a Santiago; el cert és que, abans que Europa existís, hom parlava de la "Cristiandat", i d'antuvi el *Camino de Santiago* ha estat un dels eixos vertebradors de la unitat i la consciència europees.

"...Durante el primer milenio del cristianismo se conocieron tres rutas consideradas sagradas y que redituaban una serie de bendiciones e indulgencias a quien recorriese cualquiera de ellas. La primera ruta llevaba a la tumba de San Pedro, en Roma; sus caminantes tenían como símbolo una cruz y se les llamaba romeros. La segunda ruta llevaba hasta el

Santo Sepulcro de Cristo, en Jerusalén, y los que la seguían eran llamados palmeros porque tenían como símbolo las palmas con que Cristo fue saludado cuando entró en la ciudad. Por último, existía un tercer camino -uno que llevaba a los restos mortales del apóstol Santiago, enterrados en un lugar de la Península Ibérica donde cierta noche un pastor había visto una brillante estrella sobre un campo. Cuenta la leyenda que no sólo Santiago, sino también la propia virgen María estuvo por allí inmediatamente después de la muerte de Cristo, llevando la palabra del Evangelio y exhortando a los pueblos a convertirse. El lugar terminó siendo conocido como Compostela -el campo de la estrella- y luego surgió una ciudad que atraería viajeros de todo el mundo cristiano. A estos viajeros que recorrían la tercera ruta sagrada, les fue dado el nombre de "peregrinos", y tuvieron como símbolo una concha". Paulo Coelho: El peregrino de Compostela, 1988.

Dins de la Península, el Camí Francès és el més important; parteix de Saint-Jean-Pied-de-Port (França, a 818 km de Santiago), penetra a Espanya per Roncesvalles i consta de 32 etapes, fins a Finisterre; les fites més destacades són Pamplona, Puente de la Reina, Estella, Logroño, Nájera, Santo Domingo de la Calzada, San Juan de Ortega, Atapuerca, Burgos, Castrojériz, Frómista, Carrión de los Condes, Sahagún, León, Hospital de Órbigo, Astorga, Ponferrada, Villafranca del Bierzo, O Cebreiro, Triacastela, Sarria, Melide, Lavacolla, Monte do Gozo i Santiago de Compostela. Els pelegrins més agosarats continuen el Camí fins al Far de Finisterre, que es troba a 90 km enllà de Santiago. El Camí del Nord va d'Irun a Santiago seguint la ruta del Cantàbric, i consta de 34 etapes. El "Camino Primitivo" va de Oviedo a Santiago, dividit en dotze etapes: presenta una especial dificultat orogràfica i la construcció de les actuals autovies ha trencat l'encanteri de silenci i recolliment que tenia abans. La Via de la Plata o Camí Mossàrab ha guanyat molts adeptes i molta anomenada els últims anys; va des de Sevilla a Santiago, passant per Mérida, Salamanca, Zamora i Astorga, i consta de 26 etapes. També cal esmentar el Camí Senabres i el Camí Basc; així com el Camí del

Gallarets camí de Burgos.

Llevant, que va de València a Santiago passant per Almansa, Albacete, Mota del Cuervo, Toledo, Avila i Zamora, i consta de 16 etapes.

Els vincles de Catalunya amb la tradició del Camí venen de molt antuvi; hom diu que l'Apòstol va predicar a Barcelona i a Lleida, on encara celebren la festa dels Fanalets de Sant Jaume. Un dels primers pelegrins va ser l'Abat Cesari de Montserrat, qui, segons documenta Zimmermann, havia pelegrinat a Compostel·la l'any 956, és a dir, durant l'època del renaixement carolingi. El Camí de Sant Jaume permet anar des del Cap de Creus al Cap de Finisterre. El seu traçat pel Principat segueix un doble itinerari: 1) Sant Pere de Rodes, Montserrat, Cervera, Lleida, Alcarràs, Fraga i Pina de Ebro, on connecta amb el Camí de l'Ebre, seguint per Zaragoza, Gallur, Tudela, Calahorra i Logroño, per enllaçar amb el Camí Francès; i 2) St. Pere de Rodes, Montserrat, Tàrraga, Alfarràs, Monzón, Huesca i Sta. Maria de la Peña (on enllaça amb el Camí Aragonès).

Icones i miracles

De totes les històries i miracles que abillen la tradició jacobiana sobresurten dos: la llegenda-miracle del Sant Grial, ubicada a la localitat de Cebreiro, i el miracle de la gallina, que la tradició situa a Sto. Domingo de La Calzada. La primera correspon al segle XIVè i explica que un monjo benedictí celebrava missa a *Santa María A Real* un dia d'hivern molt cru i tempestívol, amb la petita església romànica ben buida per les inclemències de la meteorologia; de sobte, davant la sorpresa i disgust de l'oficiant, va irrompre al temple un camperol de Barxamaior, i el capellà va maldir dedins, "*Cuál viene este otro, con una tan grande tempestad y tan fatigado, a beber un poco de pan y vino*"; al moment solemne de la consagració, però, l'hòstia es va transformar en carn i el vi del calze en sang, per tal de refermar la fe del sacerdot incrèdul. La notícia del miracle es va propalar arreu i el calze és conegut com el "Santo Grial Gallego". El "*Parsifal*" de Wagner es fa ressò d'aquest miracle i la patena i el calze són dues peces romàniques que formen part de l'escut de Galícia. Segons una tradició antiga, un jove alemany que pelegrinava a Santiago amb els seus pares va esdevenir víctima d'una revenja amorosa a Santo Domingo de la Calzada, on va ser acusat injustament de robatori per part de la noia despitosa, apressat i penjat a la forca. Els pares, abans de prosseguir Camí, van anar a acomiadar-se del fill difunt, però el van trobar viu i, havent donat les gràcies a Santo Domingo per salvar-li la vida, van explicar al Corregidor el miracle que havien viscut. Aquest, però, del tot incrèdul, els hi va contestar "*Vuestro hijo está tan vivo como este gallo y esta gallina que me voy a comer*". I en aquell precís moment, les aus aixecaren el vol, d'on ara prové la coneguda dita referida a la bella localitat riojana: "Santo Domingo de la Calzada, donde cantó la gallina después de asada". Avui encara es conserva aquesta tradició medieval i es poden veure en tot moment un gall i una gallina vius dins d'una fornícula de la Catedral.

Un tercer miracle (que no ho és) es produeix al Monestir burgalès de San Juan de Ortega, quan arriba l'esperada data de l'equinocci: Un capitell és objecte d'universal admiració quan, a les 5 de la tarda hora solar, protagonitza un fenomen conegut com el "*Milagro de la Luz*".

Un raig de sol il·lumina el capítell de l'Anunciació, on la Mare de Déu s'apresta a rebre aquesta llum vespertina. El curiós fenomen, fascinant i emotiu, conjuga la dimensió artística amb el sentiment religiós i el coneixement astronòmic. Tant de bo que la Misteriosa Llum, que celebra

la ciutat de Manresa, tingués la mateixa explicació racional que aquest Miracle de la Llum de San Juan de Ortega!

Existeix una normativa internacional de senyalització de camins, basada en l'ús compartit d'unes sigles i d'unes franges de colors, segons les diferents categories, que siguin fàcilment reconegudes per tothom.

El cordó umbilical que identifiquen tots els pelegrins del “Camino de Santiago” és la famosa Fletxa Groga (*Flecha Amarilla*). Milers de persones de tots els continents volen fer el camí, i milers de pelegrins volen tenir constància escrita de la seva “gesta” personal; raó per la qual s'han establert tres icones, molt familiars entre els pelegrins, la “Vieira”, la “Compostela” i la “Credencial”; aquesta és una mena de tríptic que conté unes quaranta petites caselles, que el pelegrí va omplint al final de cada etapa, posant-hi a cada casella la data, el segell del lloc corresponent i la firma de la persona responsable. La petxina de vieira és el distintiu que porten penjat del coll tots els pelegrins. A banda, la Compostela és el document fefaent demostratiu d'haver fet el Camí: els últims anys, hi ha una autèntica obsessió per aconseguir-la. La seva obtenció requereix haver fet, al menys, els 100 últims kilòmetres del Camino, és a dir, haver anat des de Sarria a Santiago, per exemple. El text de la Compostela diu així:

El Cabildo de esta Santa Apostólica y Metropolitana Iglesia Catedral Compostelana custodio del sello del Altar de Santiago Apóstol, a todos los Fieles y peregrinos que llegan desde cualquier parte del Orbe de la Tierra con actitud de devoción o por causa de voto o promesa peregrinen hasta la Tumba del Apóstol, Nuestro Patrón y Protector de las Españas, acredita

ante todos los que observen este documento que:

D. ha visitado devotamente este sacratísimo Templo con sentido cristiano (pietatis causa).

En fe de lo cual le entrego el presente documento refrendado con el sello de esta misma Santa Iglesia.

Dado en Santiago de Compostela el día.....mes.....año del Señor.....

El Canónigo Diputado para los Peregrinos

Al voltant dels pelegrins sempre hi ha hagut una certa polèmica, de caire semàntic: al passat remot es parlava de pelegrins (els autèntics), i de viatgers (els intrusos). Avui, però, no cal cercar els titulars de l'autenticitat perquè la tipologia dels caminants és plural i complexa; hom pot trobar fent el Camí el devot creient, el jove motxiller, el turista omnipresent, el místic cumbayà d'esplai parroquial, el marit divorciat, l'executiu informàtic, la universitària desperta i avisada o el seminarista il·luminat. És un fenomen social de difícil explicació, el nombre de pelegrins va *in crescendo* i segueix una progressió geomètrica; tots ells amb la mateixa legitimitat.

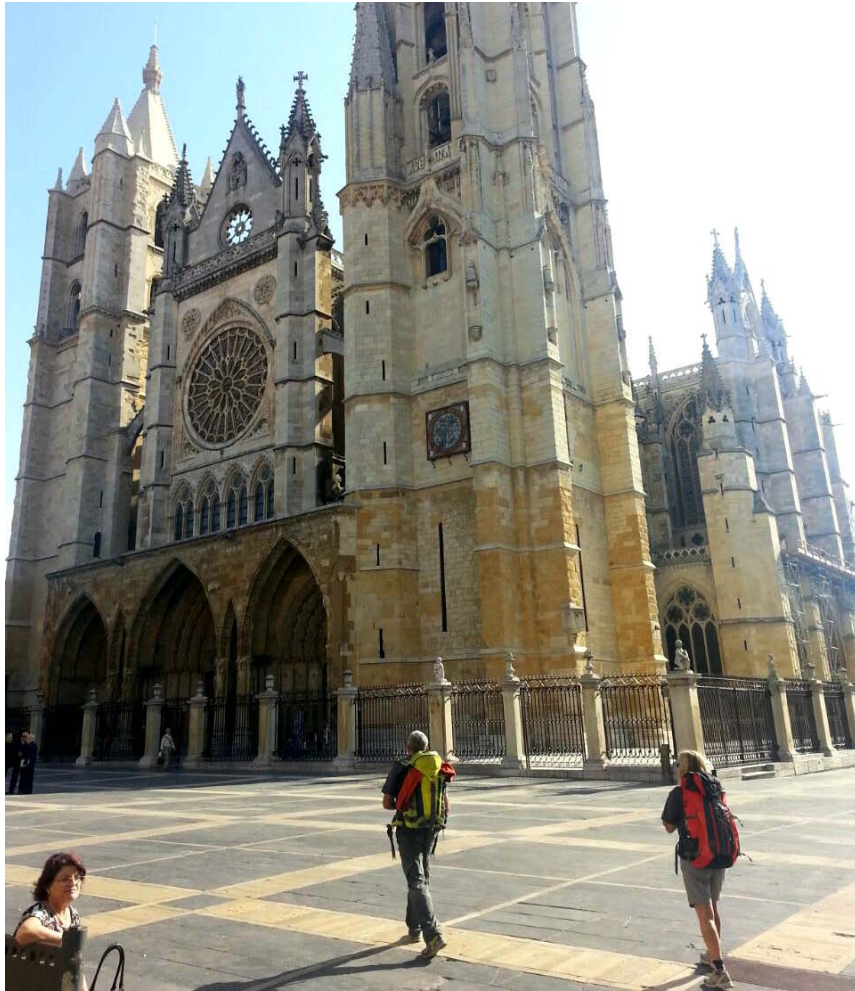
Se hace camino al andar...

*“Verás la maravillas del Camino
camino de soñada Compostela.*

*¡Oh lirio y oro! Peregrino
en un llano entre copos de canela”*

Antonio Machado: *Coplas elegíacas*.

L'escriptor i editor Joan Sales deia que caminar és tot un luxe; un luxe que continua essent, però, ben barat; i n'afegia unes frases que el Jaume llegeix amb un sentiment veritable: “Voldria ser ric per no haver de menester mai els automòbils i viatjar sempre en tartana com Rossini, o millor a peu com Ramon Llull; ara un pobre no es pot permetre el luxe d'anar a peu, no té temps”.

Peregrins arribant a la catedral de Lleó.

Quines ensenyances, quines contradiccions mostra la història ! Hagué un temps remot en el qual el Camí era farcit de gentes de mal viure, pobres i pidolaires, quan no de bandolers i criminals. Avui, però, molts pelegrins fan el Camí amb la VISA a la butxaca, i amb una quantitat de temps suficient; la qual cosa és tot un luxe dins de l'actual sistema productiu. *“Caminante, no hay camino, se hace camino al andar”*. El sol fet

de caminar té, avui, un valor gairebé revolucionari; és una acció que impugna i contradiu el frenesí dels temps. Els versos de Machado han guanyat una dimensió nova i sorprenent. Quan vivim immersos en una societat dominada per la tecnologia, que posa al nostre abast multitud d'invents i enginys i torna gairebé innecessaris els simples recursos biològics, el ciutadà modern és un *“home cyborg”* (acrònim definit per Donna Haraway com *“un organisme cibernètic, una fusió de l'orgànic i el tecnològic fargada en pràctiques culturals i històriques determinades”*), osia, un híbrid d'home i màquina, una mena de centaure, meitat naturalesa, meitat tecnologia. Tenim cotxes i avions que supleixen amb escreix les nostres limitacions de desplaçament i que potser un dia acabaran atrofiant les nostres cames; tenim televisions i telescopis que amplien la nostra mirada constreta; tenim mòbils i telèfons que magnifiquen sense límits la nostra oïda i esborren les distàncies: el mòbil ha esdevingut un pelegrí de luxe, un acompanyant necessari dels caminants, alguns dels quals fins i tot fan servir el modern navegador connectat amb el satèl·lit.

Al llarg del recorregut, el *“Camíño”* passa per llocs molt diversos; passa per pobles petits que captiven l'atenció adormida i per ciutats grans que amb els seus monuments encongeixen l'ànim, presa d'admiració; passa per rotondes i polígons industrials avorrits plens de naus adotzenades, que fereixen la sensibilitat de qualsevol esperit. Res de comparable, però, al fet senzill de caminar pel camp: és aquesta una experiència sensorial intensa: les finestres dels sentits s'obren a la natura i es perceben colors i aromes i fragàncies que teníem oblidats. A més, quan es camina pel camp es descobreixen nous paisatges i noves perspectives, molt diferents dels que veiem des de la finestreta del cotxe. Caminar és saludable, és fer lloc i temps a la reflexió (*“Només els pensaments que us sobrevinguin al caminar tenen valor”*, deia Nietzsche al *“Crepuscle dels deus”*). Però caminar és, abans que res, una altra manera de percebre i d'entendre el món. Un estil de vida, si més no. L'home que camina és un heroi modern, un heroi de Giacometti, que planta resistència a l'alternativa de l'home-cyborg; un heroi que viu intensament l'experiència de la soledat.

... Continuarà

Evelio Moreno Chumillas (Doctor en Filosofia)

L'any 1915 s'acaba. El Centre Excursionista de Vic culminarà el seu quart any d'existència amb voluntat de continuar endavant. A meitats del mes de desembre convoquen amb puntualitat la junta reglamentària de socis amb la finalitat d'elegir la nova junta directiva per el 1916, que continuarà presidint Mossèn Josep Gudiol junt amb el Sr. Josep Sans de tresorer, el Sr. Joan Descloés com a secretari i alguns vocals com Josep Ylla i Jaume Homs.

En aquest darrer trimestre de l'any hi hagué una conferència explicant l'excursió feta al Collsacabra que passà per La Vola i finalitzà a St. Pere de Torelló, on es feu una especial menció al personatge "Mossen Peyre", dit el Rector de La Vola que regentà dita parròquia a partir del 1575. Les llegendes populars i fins hi tot uns versos de l'època el titllen d'egoista i garrepa. Aquesta manera de fer, el va conduir al llarg de la seva vida, a generar accions ridícules que van ser objecte de escarnis i burles. També es feu una conferència amb projeccions d'imatges d'un viatge amb zepelí per Alemanya i una exposició de diapositives en color al Temple Romà durant els dies de Nadal. Aquesta darrera, va ser una gran novetat pels interessats en la fotografia ja que fins aleshores la majoria de tècniques en aquest àmbit es realitzaven en blanc i negre. Les sessions foren presentades per el Sr. Rafel Degollada que posant-hi imaginació, devia ser "El Xato" d'aquella època.

"Els excursionistes fa 100 anys"

Sobre el terreny i amb la motxilla a l'esquena els excursionistes vigatans van fer a l'octubre una sortida a Collsuspina i Sta. Coloma Sasserra. Com sempre van matinar molt per complir amb el precepte dominical abans d'iniciar l'excursió. Pugen a l'auto de Manresa a les sis del matí sense tenir-les totes ja que el temps era humit i plujós. Amb tres quarts arriben als voltants de Collsuspina i després de fer parar l'auto, continuen a peu cap a Sant Cugat de Gavaldon. La pluja va a més i els obliga a fer parada al Mas Oller on esmorzen llargament fins que la pluja cessa. Reprenen la marxa i arriben a Sant Cugat a temps d'escoltar els cants dels "goigs del Roser" interpretats per els pagesos de la contrada i visitar la totalitat de l'ermita. El temps no millora i enmig d'una espessa boira retornen al Mas Oller per dinar, marxant cap al poble de Collsuspina per visitar-ne l'església. El temps escampa una mica i tossuts decideixen continuar fins l'objectiu programat, Sta. Coloma, on ja hi arriben una mica justos de temps. Fan la visita i seguint les indicacions del rector surten per cames a buscar un camí dret i perillós que els menà fins a Centelles, on ja arriben de fosc per pujar al tren de quarts de set que els portarà fins a Vic.

Ja al desembre, fan la darrera excursió de l'any a St. Feliu de Planesses sortint de Vic amb tartana fins a St. Julià de Vilatorrada, continuen a peu fins a Puigsech, el castell de Sant Llorenç i Coll Samedà, on observen les restes dels deteriorats murs de l'antic castell que data del segle X. Prenen una dreuera amb baixada que els porta fins a Sant

Feliu just al costat de la casa de La Verneda. Visiten la petita església acompanyats del vicari d'Osormort i a quarts de dotze marxen cap al pont de Bojons i Sant Sadurní d'Osormort on visiten la parròquia que es troba en mal estat essent mereixedora d'obres de reforma. Prop del migdia continuen el camí fins l'hostal de La Cantina on els espera un dinar passador, tenint en compte que just aquell dia s'hi va estrenar el cuiner. Aixecats de dinar caminen fins a Romagats on ja els espera una tartana que en menys d'una hora els deixa a Vic.

A un altre nivell i cercant informació de l'activitat excursionista de l'època m'ha sorprès la cursa de resistència de Sant Llorenç del Munt que va organitzar la secció d'esports de muntanya del CEC el 21 de novembre de 1915. Sortiren de

Matadepera, pujaren a La Mola i retornaren fins a Terrasa acumulant un total de 20 km que l'equip guanyador va concloure en una hora i trenta cinc minuts i el darrer en dues hores i quaranta nou minuts. Va ser una cursa amb molt èxit organitzada de manera impecable a tots nivells i amb nombrós públic assistent als controls de pas i a l'arribada. Reflexionant sobre el tema i avaluant el moment àlgic que viuen les curses de muntanya actuals, han passat cent anys, el material i els mitjans han canviat però les idees i les activitats de les persones continuen intactes. La generació d'excursionistes actual som el relleu d'un gran bagatge excursionista que posats al dia continuem fent les mateixes activitats en el mateix entorn.

Lluís Santanach - Vic

AQUÍ, ARA I AHIR

Els quatre cantons

Al rovell de l'ou de Vic, hi trobem la cruïlla més emblemàtica de la ciutat.

Es tracta de l'encreuament del carrer Verdader amb les Rambles. A l'inici de la Rambla

de l'Hospital, podem veure que la part esquerra ha variat ben poc, gràcies a la fesomia de la Casa Comella que manté gairebé la mateixa imatge. Tot el contrari de la banda dreta, on no queda ni rastre de l'antic edifici de les monges carmelitanes amb la seva font al davant, substituït per l'edifici noucentista, que tothom coneix avui per l'entitat d'estalvi que l'ocupa. Malgrat, quan veig fotos antigues d'aquesta cruïlla, sempre em ve al cap el mateix pensament. Recordo que quan sortíem de col·legi dels "Hermanos Maristas" al carrer de Gurb, anàvem a la cruïlla per veure com els cotxes es paraven al semàfor, que va ser el primer que hi va haver a la ciutat. Embadalits amb aquelles noves faroles amb tres llums de colors, jugàvem a travessar d'una banda a l'altra quan el semàfor es posava verd, fent valer la prioritat que teníem sobre els cotxes que sorprenentment s'esperaven aturats davant un llum vermell. Aquell nou element urbà, va fer desaparèixer els habituals "municipals" que dirigien el trànsit al mig del carrer, que durant un quan temps, es van dedicar a fer funcions didàctiques els dissabtes de mercat, quan els pagesos travessaven el carrer sense fer cas d'aquell carai de llums.

Joan Conill - Vic

Montdois, la "Catedral de les Guilleries".

"MONTDOIS" (DOLCES VEUS ARRAN DEL CEL)

Això va de Nadal.

És temps de felicitat, nostàlgia, retrobaments, tristeses, i records. Tot un feix entremesclat i embolicat en un mateix farcell de quinze dies.

Ara, els confiters moderns s'entesten a inventar dolces filigranes, però, no ens enganyem, les neules, els torrons, els queixals de vella i el tió, segueixen essent els de tota la vida. Amb les Nadesles passa el mateix. Cada any les entonem de la mateixa manera, amb la mateixa solfa i amb la mateixa joia.

El seu origen el trobem en manuscrits del segle XV i en algunes cançons de bressol. N'hi ha d'arrels cultes i també d'entremaliat caràcter infantil, però com que "cada terra fa sa guerra", el nostre terrós les ha fetes així i així les estimem i les cantem.

No les sentireu entonar amb veu de xantre des del faristol d'una trona. Poca broma: el poble se les ha fet seves. Ara farà 7 anys que menuts i grans ens retrobem cada desembre al santuari de Montdois per celebrar una solemne cantada de Nadesles.

La Catedral de les Guilleries, Montdois, presideix a 1.000 metres d'altitud un artigós altiplà penjat en un estímbal que es desploma sobre el feréstec i solitari pantà de Susqueda.

Hi aneu pel costat que hi aneu, sempre tindreu la sensació que heu arribat més enllà d'aquell indret on es pon el sol. Al pla de Montdois els espais esdevenen més amples i generosos, el blau del cel és a tocar i ni tan sols l'alterós Montseny gosa fer-li ombra.

La litúrgia de les Nadesles comença a primera hora quan tots plegats oficiem un sumptuós esmorzar pontifical. Després, els cantaires diplomats entren en acció dirigits amb mestratge per la màgia d'una batuta tornejada en algun racó de la Plana.

Rapsodes, solistes i gent de bona solfa ho amaneixen amb un extraordinari recital nadalenc i, amb la cerimònia de la missa en lloaça a la Mare de Déu, petits i grans engeguem les cantades fins exhaurir tots els "doremifasols" que mai ningú s'hagi pogut empecar.

No fa massa anys que Montdois estava del tot abandonat en la solitud. Ni Nadesles ni música celestial. La seva

Nadesles a Montdois.

campana tampoc podia xafardejar amb les veïnes de Susqueda, Querós o Sau, ara colgades per les aigües embassades que han engolit sense pietat unes valls de les més boniques que hi havia al nostre país. A Montdois la campana no hi era.

Ara, un home de bé l'ha tornat. Gràcies.

Un bon dia del cap de l'estiu del 2009, el pastor del Corral, Pere Busquets i l'amo de la Casa Nova, en Xavier Castillo, van ensumar bellugadissa al santuari. Ja sabeu que els guillers, com els senglars, són capaços de flairar qualsevol moviment que torbi el silenciós transcórrer del temps en aquells verals.

S'hi van apropar. Al cancell de l'església hi havia un parell de bordegassos proveïts de pintura brotxes i rodets. Eren dos coneguts socis de la Unió Excursionista de Vic: en Josep Verdaguier i l'Andreu Serra.

Uns dies abans, el 10 d'Agost, a l'aplec de Sant Llorenç Dismunts, en ple Collsacabra, es van fer avinents amb la regidora de cultura de Rupit, la Montserrat de can Cayot i li van exposar que caldria "adecentar" l'entrada de l'església de Montdois que estava fumada, escrostonada i plena de pintades barroeres. I aquí els teniu, amb ganes d'enllestir la feina sense tardança. En Xavier Castillo no s'acabava de creure que encara sobrevisquessin personatges amb un esperit tan generós. Actualment són escassos i no estaria malament enregistrar-los en el catàleg de les espècies protegides.

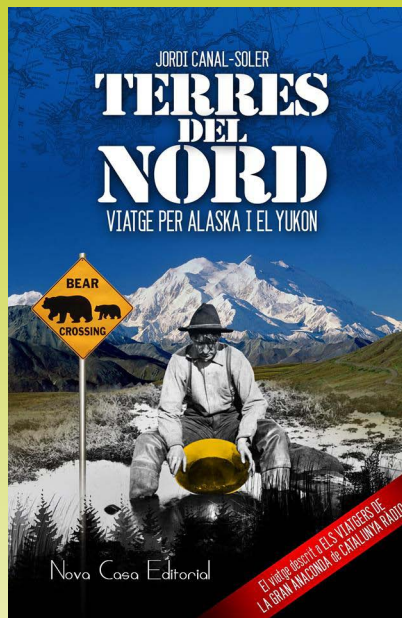
Amb bona jeia, un xoriço solvent i el barraló de vi, d'aquestes trobades en poden sortir grans coses. Les coses més impensables. Potser és que vivim envoltats de miracles sense adonar-nos-en. Veureu, abans de plegar, en Verdaguier i en Serra varen passar per la Casa Nova on eren convidats a cafè. En Xavier Castillo els va emplaçar a tornar-hi l'onze de Setembre, la Diada, per fer els honors a un arròs amb closca especialitat de la casa, de la Casa Nova, quedí clar. Com que en aquesta terra som de la mena que ens atrau l'olor a brasa, la família Estrada, veïns del Casal, també s'afegiren a la xerimola.

Qui més qui menys sap de què va. L'electrodinàmica quàntica de la bona menja, les guspies d'or del cava i els aromes espirituosos que embolcallen els destil·lats més fins, solen ser els grans inspiradors dels grans esdeveniments: EL DESEMBRE VINENT HI HAURÀ LA I GRAN CANTADA DE NADALES AL SANTUARI DE MONTDOIS, va proclamar l'abat Verdaguier amb la copa alçada.

Apa, vinga, som-hi !

Tota la "Guilleria", els pendissos, cingleres, serres i turons que li fan vores, escolten atents la crida de la seva Catedral. La mobilització abasta des de l'Ajuntament de Rupit, la Unió Excursionista de Vic, els amics de Sant Segimon i Sant Feliuet, la Coral de Calldetenes, les Veus Trobades de Folgueroles i centenars de voluntaris compromesos amb les essències del país, i els que, si més no, pugen a les Nadesles de Montdois per enlairar dolces veus arran del cel.

Ramon Orriols - Vic

TERRES DEL NORD. VIATGE PER ALASKA I EL YUKON.

Jordi Canal-Soler. Nova Casa Editorial.

Jordi Canal-Soler, col·laborador del programa "Els viatgers de la Gran Anaconda" ha escrit la crònica del seu viatge pel país que s'anomena "L'última Frontera", un territori inabastable on la línia que separa la natura salvatge de la domesticada és tan fina com un fil de teranyina.

El viatge segueix la ruta traçada pels cercadors d'or del segle XIX i dels traficants de pells. Pel camí es trobarà amb el nou or d'Alaska, el petroli, seguint l'oleoducte que travessa l'estat fins als pous d'extracció i descobrint una de les zones més salvatges de Nord Amèrica. Aprofundint en la fauna i la flora locals, el llibre explica amb tota naturalitat la convivència i el respecte dels seus habitants cap als óssos "grizzly" que poblen els seus boscos i que es poden acostar fàcilment a les cases i carreteres. El comportament dels salmons que remunten els cabalosos rius i l'extraordinària bellesa de les àlgues de cap blanc són altres espècies que hi tenen un paper destacat. La descripció dels pobles nadius que varen conèixer l'arribada dels primers exploradors russos, britànics i americans ens parla dels canvis profunds que van marcar el futur d'aquestes terres. Un bon llibre de viatges per aprofundir en el coneixement d'una de les regions més septentrionals del planeta.

Jordi Anglada_Llibreria Anglada_Vic

NOTÍCIES

ORIENTACIÓ

Crònica "Trofeo Quijote Novaltan"

Els passats 3 i 4 d'octubre es van disputar dues proves més de la lliga espanyola d'orientació a la vella Castella-La Manxa, entre els municipis de Navalcán i Oropesa. Es van disputar dues proves, una de llarga distància i una de mitja distància. També es va celebrar una cursa molt divertida (la 6ª Carrera de la Mujer). Aquesta prova es va celebrar la tarda de dissabte en el nucli urbà del bonic poble d'Oropesa, tipus score i amb un temps màxim de 60 minuts.

Dissabte al matí: Cursa llarga

En un mapa a escala 1/10.000, amb unes distàncies entre 6 i 10 km i entre 200 i 300 metres de desnivell depenent de les categories. En general una cursa relativament ràpida, entre boscos d'alzines i terrenys més oberts, però sempre amb una vegetació baixa, més o menys espessa. Calia tenir molt en compte les roques, amb tallats a vegades difícils d'apreciar.

Dissabte a la tarda: "Carrera de la mujer"

Una "discriminació" més per tots els masclers que es van veure obligats a veure la cursa des de la barrera, sense cap opció de participar-hi. Molt divertida, una cursa score per tot el preciós poble d'Oropesa, vigilat permanentment pel seu espectacular castell. Evidentment una cursa molt ràpida entre els carrers i carrerons, però amb una mica més de desnivell del que inicialment semblava. El mapa era a escala 1/4000.... no calien lupes!!!

Diumenge al matí: La cursa de distància mitja

Una cursa entre deveses, un terreny magnífic per l'orientació, molt tècnic i ràpid.

El mapa a escala 1/7500, amb unes distàncies entre 4 i 7 km i amb uns desnivells poc rellevants d'entre 110 i 160 metres depe-

nent de les categories. Molt interessant!!!

Una cursa per "gourmets" de l'orientació, que no va decebre a ningú. Tot plegat un cap de setmana molt divertit i orientativament molt instructiu. Aquest cop només quatre components de la secció d'orientació de la UE Vic van poder desplaçar-se fins i aquests van ser els resultats:

Cursa llarga:

D35A	6a.	Virginia Güell
H40	15è.	Juli Serrat
	8a.	Adela Illamola
	28è.	Jordi Arumí

Cursa mitja:

D35A	5a.	Adela Illamola
H40	6è.	Juli Serrat
	16a.	Virginia Güell
	11è.	Jordi Arumí

En el global del cap de setmana tot va quedar així:

D35A	5a.	Adela Illamola
H40	12è.	Juli Serrat
	10a.	Virginia Güell
	18è.	Jordi Arumí.

"Campeonato Ibérico de Orientación" a Viseu (Portugal)

El cap de setmana del 17 i 18 d'octubre es van disputar a Portugal les curses d'Orientació corresponents a la lliga Espanyola que coincidien amb el "Campeonato Ibérico Masculino de Orientación". Una petita però molt ben preparada representació de la Secció d'Orientació de la U.E Vic van ser-hi

presentes, gaudint dels recorreguts tècnics i del paisatge encisador d'aquesta part de la península, patint també la climatologia adversa que va obligar a suspendre la cursa llarga de diumenge. Va ser una llàstima que no es pogués celebrar doncs el recorregut i el terreny eren espectaculars. Com espectaculars van ser els resultats dels nostres corredors/es.

A continuació el resum dels resultats:

Cursa mitja distància:

H21A	8è.	Xavier Arumí
D21A	4a.	Cris Bertràn
	13è.	Xevi Roura
D35	1a.	Adela Illamola
H40	2n.	Juli Serrat
	6a.	Virginia Güell
	11è.	Jordi Arumí.

Cursa Esprint:

D21A	1a.	Cris Bertran
D35	2a.	Adela Illamola.

Global de les dues curses i campiones :

D21A	1a.	Cris Bertran
D35	1a.	Adela Illamola.

Moltíssimes felicitats a tots, i especialment a les dues guanyadores del cap de setmana!

Tres podis de la secció d'orientació a la Copa Catalana de Rogaine

Molt sovint (de fet, tant com podem) marxem lluny buscant nous horitzons, nous mapes i noves contrades per conèixer i practicar la nostre passió: l'orientació. I molt sovint passa que redescobreixes aquests nous horitzons al costat de casa.... tan a prop, que sembla que no pugui ser estar corrent i buscant fites durant 3, 6 o fins i tot 12 hores! i al·lucinar amb els boscos, corriols, tallats, roques i horitzons blaus pintats per l'encisadora mar Mediterrània... mare i tutora de la nostra cultura ancestral. Però si, de tant en tant, ens redescobrim a nosaltres i tornem a viure i gaudir amb

intensitat extrema d'aquests petits tresors propers i domèstics. Això és el que van poder viure una bona colla d'orientadors els passats 10 i 11 d'octubre. Durant el dissabte, es van escampar com senglars pels boscos i fondalades de la Serralada de Marina al voltant del tranquil llogarret d'Òrrius.... que durant vint-i-quatre hores ho va deixar de ser una mica. Per aquesta cursa corresponent a la Copa Catalana de Rogaine i puntuable per la lliga Iberrogaine, els Farra-O, organitzadors de la cursa no es van estar de res: els avituallaments eren excel·lents, el sopar (per les modalitats de 6 i 12 h) un 10 i, sobretot: un mapa amb 65 km quadrats (per les curses de 6 i 12 hores) que era territori més que suficient per distribuir les 64 fites que estaven escampades per tot el contorn.

L'escala 1/2000 (per 6 i 12 h) i 1/15000 (per 3 h), no era impediment per visualitzar tots els múltiples elements i definir la millor estratègia per aconseguir el màxim de punts amb el mínim esforç possible. Una bona colla d'orientadors/es de la Secció d'Orientació de la UE Vic, van participar en aquesta especial comunitat entre esport, aventura i diversió. I els resultats van ser més que espectaculars, aquí els teniu tots:

Modalitat 12 hores:

Dones Open.- 2es. Blanca Foix (MINDUNDIS)
Mixtes veterans.- 3rs. Clara Pañella i Jordi Armengol (PICAFITES)

Modalitat 3 hores:

Homes Open
1rs. Ivan Catllà i Miquel Marimon (CAMA-SECS)

Mixtes Open

1rs. Adela Illamola i Juli Serrat (PESKLLUNES)
2ns. Virginia Güell i Jordi Arumí (NA FENT)
3rs. Cris Bertran i Xevi Roura (ESQUIROLS)
5ns.- Melibea Quintana i Carles Salvador (UEVIKINGS)

Un èxit total, potser s'hauria de canviar el nom de la secció i, enlloc, de Secció d'Orientació anomenar-la SECCIÓ de ROGAINING DE LA U.E VIC.

Crònica del III Trofeu D'orientació Vila Ducal de Montblanc

El 18 d'octubre es va disputar a la bonica localitat de Rojals el Campionat de Catalunya d'ultradistància d'orientació a peu (per les categories d'Èlit) i de llarga distància per la resta de categories. Ambdues proves eren puntuables per la lliga de Copa Catalana d'enguany. Per sort tot va anar bé, malgrat l'ensurt que van tenir tots els presents degut a una aturada cardiorespiratòria de l'actual president de la FCOC en Josep Mª Dedeu, instants després d'acabar la seva cursa. Gràcies a l'assistència mèdica posterior i urgent tot va quedar en un ensurt i, a hores d'ara es recupera favorablement. Des d'aquesta modesta crònica una forta abraçada a en Pitu i només desitjar-l'hi una molt ràpida recuperació. (A més a més, cal ressenyar que va acabar guanyant la seva cursa en H50). Meteorològicament parlant, el dia va acompanyar d'allò més per córrer com senglars per aquests boscos tant bonics. Els mapes eren a escales d'1/15.000 i 1/10.000 segons categories, amb molt bon detall del relleu i elements més característic i destacables. Uns traçats, en general, ràpids i tècnics. En total van anar-hi una molt bona colla de corredors/es de la Secció d'Orientació de la UE Vic, tants com 25!

Com sempre van tenir molt bons resultats a moltes de les categories disputades, alguns dels més interessants van ser aquest (tots a <http://www.clubmontsant.org/copa/>):

D10	1a.	Lidia Grau
D21A	7a.	Blanca Foix
D21B	6a.	Elena Berezhnaya
D35	1a.	Melibea Quintana

H10	1r.	Pol Nogué
H12	3r.	Jordi Moragas
H14	1r.	Aleix Aldomà
H16	1r.	Aniol Bisquert
	3r.	Pau Coll
	4t.	Andreu Grau.
H21A	4t.	Ferran Carbonell
	4t.	Martí Nogué
H35	2n.	Jordi Sales
	5è.	Miquel Marimón

Com el Cabrerès no hi ha res!

Això és el que devien pensar les quasi 400 persones que van participar en alguna de les curses que tanquen el calendari oficial de Copa Catalana a peu el passat 14 i 15 de Novembre. Dues curses molt diferents però a tocar una de l'altre, aquesta és una de les gràcies d'Osona... terrenys planers conviuen amb tallats i gorges profundes... zones assolellades i càlides conviuen al mateix temps en terrenys colgats per la boira... això és Osona 100%! Aquest cop tocava organitzar a la Secció d'Orientació de la UE Vic... una feinada de por... dues curses... infinitats de traçats per totes les categories... intenció per organitzadors/es i corredors/es... fites per aquí, fites per allà... premis... buff!. Però al final molt satisfets per la feina feta, apuntant per properes curses les petites coses a millorar i aplaudint les ben fetes (sense autocrítica constructiva és impossible millorar).

Dissabte es va poder córrer la cursa de llarga distància en el mapa de St. Martí Sescorts (L'Esquirol), a escala 1/10.000. Un mapa molt variat, on s'alternaven planes i camps, amb tallats i torrents sinuosos. Una cursa molt ràpida i no excessivament tècnica, però on calia estar molt atent a l'hora de triar l'itinerari, sobretot, a les traçades llargues. Diumenge ens enfilàvem una mica més cap a l'Esquirol. El mapa era el de Les Gorgues, a

escala 1/7.500 i on hi havien dues parts molt diferents en tots els sentits. La part nord del mapa: planera, ràpida i poc tècnica, la part sud: més lenta, amb més varietat de relleu i elements i, sobretot, molt tècnica. Realment calia un cap fred i una bona concentració per canviar de marxa (ja que les primeres fites eren a la part nord), i no passar-se de frenada a la zona sud del mapa. La climatologia ens va acompanyar en tot moment i tothom va poder gaudir d'un cap de setmana espectacular d'orientació i natura. Aquest són alguns dels resultats més destacats:

En el global de les dues curses:

D10	1a.	Arlet Sales
D35	2a.	Virginia Güell
	2a.	Lidia Grau
H12	3r.	Arnau Antentas
H14	2n.	Andreu Grau

També es van aconseguir uns quants podis de les curses individuals:

Llarga distància. (St. Martí Sescorts):

D35	1a.	Virginia Güell
H14	2n.	Andreu Grau
H16	1r.	Martí Nogué
	2n.	Pau Coll
	3r.	Aniol Bisquert

Mitja distància. Les Gorgues:

D35	1a.	Adela Illamola
H14	2n.	Andreu Grau
	3r.	Aleix Aldomà
H16	3r.	Guillem Parcerisas
H40	1r.	Jordi Arumí
	3r.	Juli Serrat

L'equip organitzador vam tenir el camp base (o centre de control), a la casa de colònies de La Bertrana, on vam poder fer pinya i gaudir d'una camp de setmana de germanor i bon rotllo. Així, i amb aquest equip humà és molt fàcil organitzar qualsevol cursa.

Rogaine Cap de Creus

Tenim molta sort de viure en un país tant petit i tant bonic... n'està ple de llocs i llogarets captivadors, atractius i fantàstics... i un dels meus preferits és el Cap de Creus. Un lloc on encara pots viure aventures, perdre't fàcilment i deixar-te portar per la seva música i els seus aromes.

I és en aquest extrem de la nostre geografia on es va disputar el passat dissabte 7 de novembre la III Rogaine del Cap de Creus, corresponent a la Copa Catalana de Rogaines i organitzada amb mà de sant pels Aligots... i és que aquests any s'entrenaven les modalitats de 4, 8 i... 12 hores!

En els participants de la cursa de 12 hores ja de bon matí... (a les 5 de la matinada) ens esperava una sorpresa en el parc tancat.

Un autocar ens portaria fins el poble de Cadaqués, on ens donarien el mapa a peu de platja... i espavila't com puguis per tornar a Port de la Selva recollint el màxim de balises i punts possibles... qui pot demanar més? El mapa era a escala 1/2000 i amb molt més detall que els clàssics mapes de Rogaine (que jo crec que tenen els dies comptats...), el que permetia una navegació molt més acurada i un grau més alt d'estratègia i diversió. Una mica més tard van sortir els participants de la cursa de 8 hores, que també van poder gaudir del viatge motoritzat, i a la mateixa hora ho feien els de les 4 hores, aquests des de la platja del Port de la Selva.

El Cap de Creus és un terreny molt dur per caminar i molt més per córrer, amb molts desnivells i un sotabosc tant espès que dificulta i enlenteix molt la marxa. La estratègia és molt important per tal d'estalviar el màxim de desnivell i distància i aconseguir el nombre màxim de punts. Però només per la sortida de sol que van poder gaudir els corredors/es de la cursa de 12 hores ja pagava la pena. Un bon grapat de Vic's van

participar en alguna de les modalitats, i els resultats van ser excepcionals!

Aquest són alguns:

Cursa de 12 hores:

Mixtes Veterans 2ns. Clara Pañella/Jordi Armengol (PICAFITES)

Cursa de 8 hores:

Mixtes Veterans 1rs. Jan Esquerra/Mireia Dosil (BESAÚ CRO PATA TEAM)

Homes 1rs. Xevi Roura/Ivan Catllà (BALES PERDUDES)

Cursa de 4 hores:

Homes 1rs. Ferran Carbonell/Roger Sanglas (OJUPELIGRU)

Dones 2es. Blanca Foix/Aida Urgell (MINDUNDIS)

5es. Núria Falgueras/Núria

Parès (UNIO EXC. VIK'S)

Mixtes 5ns Carles Salvador/Miriam Randla (COTE66 UEVIC)

Una jornada impressionant que va finalitzar amb un sopar esplèndid i el corresponent repartiment de premis.

CURSES DE MUNTANYA

2a Revetlla de la Diada - Cursa Nocturna de Muntanya de Vic

El passat 10 de setembre, la Unió Excursionista de Vic va organitzar la Cursa de Muntanya de Vic amb la col·laboració del Club Atlètic. Enguany s'ha arribat a la 7ª edició i la 2ª que es fa en format nocturn. També ha

estat el final de la Copa de Nocturnes d'Osona que s'ha estrenat aquesta temporada, formada per 5 proves arreu de la comarca. Tot i que la jornada s'esperava passada per aigua, el cel va donar una treva i es va poder gaudir de la cursa sense paraigües. Finalment, 117 corredors ens varen ajuntar a la línia de sortida per recórrer els 10,5 km que l'organització els tenia preparats, amb sortida i arribada des de dins de les instal·lacions del Club Atlètic de Vic i com a punt culminant, com no podia ser d'altra forma, la Creu de Gurb. Els guanyadors de la prova varen ser en Josep Viñas i la jove Amàlia Bardolet. Van completar el podi en Jonathan Segura i en Francesc Freixer entre els homes i la Sílvia Segura i la Gemma Crous en dones. Pel que fa a les categories, l'Amàlia va ser l'única júnior participant. Entre els nois més joves, la cursa la va guanyar en Jordi Boixeda, seguit d'en Gerard Bou i d'en David Serrat. En categoria de veterans, els guanyadors varen ser l'Isma Casadesús i la Montse Boix, seguits d'en Joan Antoni Lòpez i en Joan Vigo. I en dones, la segona va ser la Montse Subirana. Cal destacar que es varen donar també els premis de la Copa de Nocturnes d'Osona que premia la regularitat en les 5 proves. Els guanyadors varen ser: en Jonathan Segura, seguit d'en Dani Parés i d'en Raül Rota i les guanyadores varen ser: la Sílvia Segura, seguida de la Gemma Crous i de la Montse Subirana. En quant al millor club de la Copa, el RaRunning va ser el gran guanyador de la nit.

Resultats:

Classificació absoluta

Dones

1. Amàlia Bardolet	1h08'27"
2. Sílvia Segura	1h08'31"
3. Gemma Crous	1h09'38"

Homes

1. Josep Viñas	50'00"
----------------	--------

2. Jonathan Mora 50'28"
3. Francesc Freixer 50'42"

Un grup de Lluna Plena participa a la 3a edició de l'Oncotrail

El 3 i 4 d'octubre va tenir lloc la 3a edició de l'Oncotrail. La prova, de caire absolutament benèfic que destina tots els beneficis a la seva causa, està organitzada per la Fundació Oncolliga de Girona conjuntament amb l'Agrupació Excursionista Palafrugell i el Club Atlètic Palafrugell. L'objectiu és recaptar fons per millorar la qualitat de vida dels malalts de càncer. La prova amb sortida i arribada a Calella de Palafrugell té un recorregut de 100km i és una competició per equips. Aquests estan formats per 8 corredors que es relleven mantenint la condició de quatre corredors en cursa. L'Esther Pujadas, la Montserrat Periago, la Núria Parés, l'Anna Casals, en Manel Àngel Comas, l'Assumpta Casellas, en Bernat Vidal i la Cristina Riera formaven l'equip que va representar la Unió Excursionista i la Lluna Plena. Els membres de l'equip es van repartir el recorregut aproximadament al 50%, i van completar la prova després de 14 hores i 45 minuts.

La condició per a poder participar en aquesta prova és que cada equip ha de fer una aportació mínima. En el cas del nostre grup de corredors es va fer una aportació de 1.000€. Part d'aquesta aportació prové de la Crono-escalada a la Creu de Grub que les mateixes corredores organitzen anualment el mes de juny. L'altre part s'aconsegueix gràcies a un donatiu per part de l'Olla Solidària. El total recaptat durant tota la cursa és de 90.000 € que Oncolliga destinarà a millorar la qualitat de vida dels malalts de càncer.

Final de la Copa Catalana de curses de muntanya amb Carles Onyós 3r cat. Màster

El 20 de setembre es va disputar al Taga

la darrera prova de la copa catalana de curses de muntanya. La copa consta de 5 proves arreu de Catalunya i cal destacar que Carles Onyós, qui ha participat en un total de 3 d'aquestes, ha aconseguit ser 3r en la categoria màster de la cop. Moltes felicitats Carles!

7a posició de Xevi Vidal al Campionat de Catalunya de curses de muntanya a Tivissa

El passat 11 d'octubre es va celebrar a Tivissa el Campionat de Catalunya de curses de muntanya 2015. Van prendre la sortida 145 atletes masculins i 20 de fèmines. El company Xevi Vidal va aconseguir una merescudíssima 7a posició que va completar la prova amb un temps de 2 hores i 51'. Cal destacar l'altíssim nivell dels corredors que hi van participar. Moltes felicitats Xevi!

Gemma Rica 1a Màster a la 5 Cims del Montseny

Gemma Rica arriba al final de la seva temporada amb la prova 5 cims que va tenir lloc el dissabte 10 d'octubre. La prova amb un bonic recorregut a través dels 55 km que conformen l'Olla del Montseny té gairebé 4.000 metres de desnivell positiu. Al llarg del recorregut, força tècnic, es podia gaudir d'ascensions emblemàtiques i baixades vertiginoses per les fagedes de la zona.

Anna Comet 3a a les Skyrunner World Series

El dissabte 19 de setembre es va celebrar la Salomon Ultra Pirineu 2015. La prova era l'última de les 5 proves d'Ultra distància de les Skyrunner World Series, amb 110 km

de distància i un desnivell positiu de 6.800 m que transcorren pel marc incomparable del Parc Natural del Cadí Moixeró, amb sortida i arribada a Bagà. Anna Comet que en aquesta temporada s'ha iniciat en les curses SkyRunning arribava a Bagà amb la feina feta gràcies als seus bons resultats en les proves anteriors (2a Transvulcània, 5a a Ice Trail Campionat d'Europa i 4a posició a Ultraks 4a. Si Comet finalitzava la prova es confirmava com a 3a a les SkyRunner. La cursa de 110 km es va convertir en una prova dura per l'Anna, però la seva perseverància i constància no la van deixar defallir. Passades les 10 de la nit i després de més de 15 hores en cursa, l'Anna arribava a Bagà i es consolidava com a 3a classificada a les Skyrunner World Series per darrera de Emelie Forsberg i Mira Rai.

Anna Comet 1a als 10km de Sant Galderic de Tavèrnoles

Diumenge 18 d'octubre es va celebrar a Tavèrnoles la 8a edició de la cursa de Sant Galderic, una prova de 10 km. La prova és un circuit de muntanya de dificultat entre baixa/mitjana per terra i asfalt. A la prova hi varen participar un centenar d'atletes, entre ells varis de Lluna Plena. Anna Comet es va adjudicar la primera posició en categoria femenina amb un temps de 45 minuts i 40 segons.

Xevi Vidal finalitza 4t a Sant Llorenç del Munt

El diumenge 25 d'octubre es va celebrar a Sant Llorenç del Munt la 21a edició de la primera Marató de Muntanya de Catalunya. La cursa de 42,660 km i 1.987 m de desnivell positiu, amb un bonic recorregut per camins i corriols que té com a punt més alt el cim de La Mola (1.104 m). L'atleta Xevi Vidal hi va participar aconseguint una excel·lent 4a posició. Vidal va finalitzar amb aquesta prova la seva temporada 2014-15

Anna Comet reafirma el seu títol al Nepal

El passat 17 de novembre, Anna Comet va revalidar el seu títol al Nepal i va guanyar per 2a vegada la Everest Trail Race. La prova, d'organització catalana, s'organitzava en 6 etapes i es desenvolupava als peus de Himàlaia. L'Anna va guanyar les 6 etapes deixant a la seva competidora a 1 hora i 20 minuts per darrera. La victòria encara va ser més destacable si tenim en compte que Anna va aconseguir una meritòria 4a posició en la categoria absoluta. Destacar també que es va adjudicar la primera posició per equips amb Marc Pujol que va aconseguir 5a posició en categoria masculina i 7è a la general.

No hi ha victòria sense equip

(Esmorzar de controls de l'Olla de Núria i de la Matagalls-Vic)

Diuen que no hi ha victòria sense equip, i així ho entenen els directors de la cursa de l'Olla de Núria. El cap de setmana de la cursa resulta difícil trobar un moment per agrair als controls la seva excel·lent tasca, resulta complicat trobar un moment per compartir i conèixer-nos una mica millor. Des de la direcció de l'Olla i de la Matagalls, es volia agrair a tots ells la seva tasca, així com generar un altre entorn on relacionar-nos. Amb aquesta intenció es va convocar a tots els controls el diumenge 29 de novembre a les 9.30 a l'ermita de Sant Sebastià per esmorzar, valorar, compartir i per sobre de

tot agrair. Un cop allà i mentre enllestien l'esmorzar, els assistents van poder relaxar-se per l'entorn i deixar-se meravellar per les excel·lents vistes. Fins i tot alguns van pujar fins a dalt del campanar on van poder gaudir d'unes excel·lents vistes d'ocell. Poc després de dos quarts d'onze, el president de la Unió i director de la cursa convocava a tots els assistents a l'era de la rectoria, explicant la dinàmica que des de l'organització s'havia preparat per conèixer l'opinió i els suggeriments que els voluntaris tenen per a la cursa. Organitzats en grups de quatre persones, havien de buscar les fites i respondre les preguntes que en elles hi trobaven. La direcció va agrair un cop més la bona voluntat i predisposició amb què van afrontar l'activitat. Seguidament els assistents es van asseure al voltant de la taula on van gaudir d'un esmorzar, però per sobre de tot de la bona companyia. A les 12 del migdia es va realitzar una visita guiada per saber una mica més sobre "El Pacte dels Vigatans" i la Guerra de Successió. Va ser un matí fabulós amb una companyia esplèndida!

EXCURSIONISME

Sortida a Bruguera: Iniciació a l'excursionisme

El passat 21 de novembre l'escola esportiva va organitzar un cap de setmana d'iniciació a l'excursionisme. Els inscrits van iniciar la ruta

el dissabte a les 9.30 des de Ribes acompanyats pels monitors (en Jordi Sales i l'Ona Castellsagué). A les 15.30 el grup d'excursionistes ja eren a Bruguera havent coronat el cim del Taga.

El diumenge el grup sortida a les 11 de Bruguera per fer un recorregut de 14 km. Sant Julià de Saltor a les 12:30, Coll del Martí a les 13:30. Per finalment arribar a Bruguera a les 14:15.

Els monitors valoren la sortida com una gran experiència d'iniciació a l'excursionisme pels joves ja que van viure la varietat climatològica de la muntanya i el que això comporta. Estones de calor, de fred, de vent, de cansament, diversió, entreteniment i joc amb la natura, desnivells de forta pujada i baixada, camins més tècnics i trossos de pista. Durant el cap de setmana es va treballar la orientació i es va fomentar la convivència entre els companys i amb la natura!

ENTITAT (Fira de Muntanya)

1r Open d'escalada en bloc

El passat cap de setmana del 6, 7 i 8 de novembre es va celebrar el 1r Open d'escalada en bloc en el marc de la fira de muntanya i del llibre de Vic. El dissabte 7 de novembre es va celebrar un Open d'escalada en bloc aprofitant la fira. De 10:00 a 16:00

es van disputar les classificatòries amb un total de 42 bloc proposats. L'estructura es va fer petita ja que es van inscriure uns 190 escaladors superant totes les expectatives. Tot i les cues que es creaven els escaladors van poder escalar i provar les diferents línies creades per els equipadors: Ramon Julian, Carlos Catari, Shirleys Noriega, Carles Redorta, entre d'altres. A les 16:00 es va finalitzar la fase de classificació per fer una pausa per continuar més tard amb les finals. El recinte del Sucre es va anar omplint per tal de veure els millors escaladors de manera que l'espai dedicat a la competició es va fer petit. A les 18:00 van començar les finals amb les categories sub-14 on van demostrar l'excel·lent nivell dels més petits. Seguidament ho van fer els de sub-18 on van fer podi variis escaladors osonencs. Per acabar i quan hi havia més expectació, es va disputar la final de la categoria absoluta on cal destacar l'espectacle que van oferir amb un públic molt entusiasmada que va aconseguir que els escaladors s'hi esforcessin al màxim.

Xerrada "La prevenció i readaptació de lesions" per Pere Comet

El dissabte 7 de novembre de 2015 i dins el marc de la Fira de Muntanya de Vic el fisioterapeuta Pere Comet, convidat per la nostra entitat, va dur a terme una conferència entorn a la readaptació posterior a les lesions i la prevenció d'aquestes. Una trentena de persones es va reunir a les 17.00 h a

l'auditori de l'espai VIT, al mateix recinte firal, per escoltar la conferència de Pere Comet.

35ª caminada popular Matagalls - Vic

El passat diumenge 8 de novembre i coincidint amb la Fira de la Muntanya i el Llibre de Vic, es va celebrar la 35ª edició de la caminada que uneix l'entorn del Montseny i la capital de la comarca. La prova de 30 km va comptar amb la participació 605 persones varen prendre la sortida a Collformic, destacar entre elles una senyora de 72 anys que afirmava haver sentit temptacions d'abandonar en passar prop de casa seva, a Montrodon. D'aquests caminadors 410 varen desplaçar-se a Collformic amb els autobusos. La climatologia va acompanyar la caminada que enguany, com en altres ocasions, acabava al recinte firal de El Sucre.

COLLECTIVES

Una nova col·lectiva a Núria

El dissabte 21 de novembre estava prevista la sortida col·lectiva a Núria, però degut a les previsions meteorològiques vam decidir variar el nivell de dificultat de la mateixa, acordant realitzar el "Camí Vell de Núria". Un grup de 12 persones vam iniciar el recorregut cap a dos quarts de nou del matí i sorprenentment, no feia ni el fred ni el vent que havien pronosticat. Amb un dia gris i bon ambient vam iniciar la pujada a un bon ritme, durant la qual vam poder veure variis grups d'isards. A mesura que pujàvem, el vent i les volves de neu es van intensificar, tot i que vam poder gaudir del sol i d'un cel blau poc abans d'arribar. A vista del santuari vam fer la foto de rigor, visitant l'oratori de Sant Gil i l'església. Després de prendre un cafè calent, vam desfer el camí fins a Queralbs, en un dia que no donava per més.

BONES FESTES!

UNIO EXCURSIONISTA DE VIC

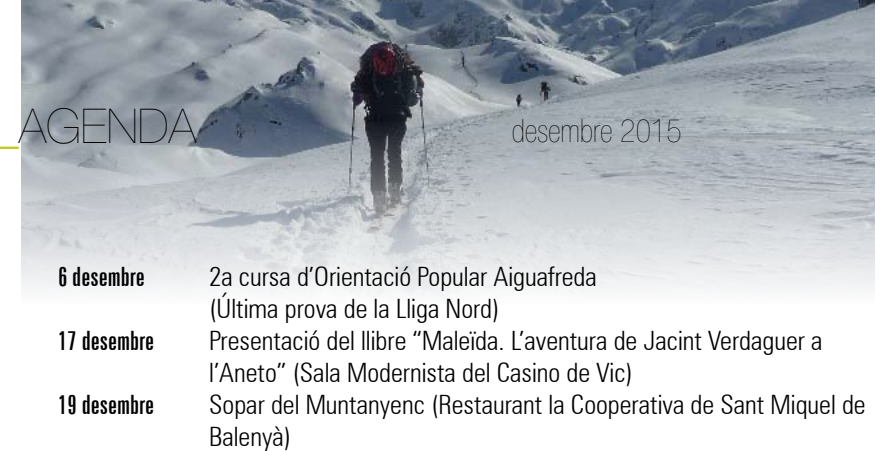

**ARVA PIEPS FREERIDE
ANTENA
SONDA PLEGABLE
PALA LLEUGERA**

>> 165 €

INTERSPORT
EVEREST - HORITZÓ

* Oferta limitada a estoc

AGENDA

desembre 2015

6 desembre	2a cursa d'Orientació Popular Aiguafreda (Última prova de la Lliga Nord)
17 desembre	Presentació del llibre "Maleïda. L'aventura de Jacint Verdaguer a l'Aneto" (Sala Modernista del Casino de Vic)
19 desembre	Sopar del Muntanyenc (Restaurant la Cooperativa de Sant Miquel de Balenyà)

CURSOS ESCOLA DE MUNTANYA 2016

Cursos Promoció ECAM

Curs esquí de muntanya N I	2 al 15 de març
Curs escalada N I i N II	5 al 18 de maig

Cursos d'Entitat

Jornades Tècniques d'Allaus i Seguretat	19 i 23 de gener
Jornades Tècniques de descens aplicades a l'esquí de muntanya NI	3 i 9 de febrer
Jornades Tècniques de descens aplicades a l'esquí de muntanya NII	10 i 16 de febrer
Curs d'excursionisme NI	5 al 17 d'abril
Jornades Tècniques d'autorrescat en escalada	2 de novembre
Curs d'orientació GPS i mapes digitals	19 al 27 de novembre

Cursos d'entitat Escola Esportiva

Curs d'Esquí Alpí nens i joves	27 i 28 de febrer, 12 i 13 de març
Curs d'Esquí de Muntanya per a joves	2 i 3 d'abril

La informació específica de cada curs la trobareu penjada al web un mes abans de l'inici del curs. Les inscripcions es faran pel web o bé a secretaria.
Podeu demanar més informació a: escola@unioexcursionistavic.org

+ INFORMACIÓ
93 885 51 20 www.unioexcursionistavic.org

Saps que...

El passat 18 de novembre vam inaugurar el nou web!
Ens agradaria que ens fessis arribar els teus comentaris i suggeriments!

